

Для більшості людей ранок 23 лютого був лише звичайним ранком, для Саманти Андретті він міг стати початком найважливішого дня її юності.

Тоні Баретта спитав, чи може він з нею поговорити.

Цілу ніч Сем крутилася на ліжку, як одержима героїня якогось фільму жахів, намагаючись уявити собі причини того, що один із найгарніших хлопців у школі (та й у всьому світі) захотів обмінятися кількома фразами саме з нею.

Та насправді історія почалася ще вчора. По-перше, він сказав це не їй і навіть не особисто. У підлітків деякі речі передбачають дотримання точних правил. Звісно, ініціатива завжди належала зацікавленій стороні. Але потім відбувався справжній ритуал! Тоні звернувся до Майка, одного з друзів, який повідомив про це Тіні, однокласниці Сем, а Тіна передала це їй. Проста коротка фраза, що в незбагненому всесвіті середньої школи може стільки всього означати!

— Тоні Баретта хоче з тобою поговорити, — прошепотіла їй на вухо на уроці фізкультури Тіна, стрибаючи від задоволення, її очі сяяли, бо справжня подруга радіє всьому хорошому, що з тобою трапляється, так, начебто це відбувалося з нею.

— Хто тобі сказав? — одразу ж спитала Сем.

— Майк Левін, він перестрів мене, коли я поверталася з туалету.

Якщо вже Майк звернуся до Тіни, то справа є секретною і такою ж залишатиметься.

— Але що саме він тобі сказав? — запитала Сем, щоб переконатися, що Тіна *насправді* все правильно зрозуміла.

Всі у школі досі пам'ятали історію нещасної Джіни Д'Аббраччо. Її прозвали «вдовою» через те, що один хлопець запитав її, чи є у неї кавалер на випускний бал. Тоді вона сприйняла його звичну цікавість як запрошення, а потім стояла у довгій гіпюровій сукні персикового кольору зі сльозами на очах, очікуючи на привид.

Тіна повторила слово в слово:

— Він сказав мені: «Скажи Саманті, що Тоні хоче з нею поговорити».

Увесь час, поки тривала розмова, Саманта змушувала її повторювати ці слова знову. Просто для того, щоб переконатися, що Тіна нічого не переплутала, а може, через страх, що якийсь інопланетянин вирішив клонувати її подругу з єдиною метою — познущатися з неї.

Було невідомо, «коли» і «де» відбудеться розмова з Тоні, і для Сем це стало ще однією причиною неспокою. Можливо, це станеться у науковій лабораторії чи бібліотеці, уявляла вона собі. Або за трибунами спортзалу, де Тоні Баретта тренувався з баскетбольною командою, а Саманта — з волейбольною. Вхід і вихід зі школи вона не розглядала; це також не могло б статися у їдальні чи в коридорах — надто багато цікавих очей і вух. Хоча, якщо добре подумати, відсутність інших подробиць не тільки мучила її, але й дарувала певну насолоду. Сем не змогла б краще описати дивний стан чергування ейфорії та депресії,

що був наслідком цього простого прохання, адже зустріч могла стати сюрпризом або розчаруванням, але вона все одно була вдячна — саме так, вдячна — за те, що з нею відбувалося.

І це сталося саме з нею — Самантою Андретті, а не з кимось іншим!

Її мати помилялася, кажучи, що деякі речі, які трапляються у тринадцять років, ти зможеш оцінити вже в дорослому віці, згадуючи минуле. Тому що у той момент Сем була щаслива тим щастям, яке належало тільки їй, яке ніхто інший на землі не міг зрозуміти або пережити. Вона відчувала себе обраною... Або, можливо, ошуканою бідолошною дівчиною, яка ось-ось мала зіткнутися віч-на-віч із жорстокою правдою: зрештою, Тоні Баретта був відомий тим, що нерідко хизувався перед дівчатами.

Річ у тім, що вона ніколи не думала про Тоні. Принаймні не в цьому сенсі. Природа таємничим чином вже почала працювати над її тілом, і Сем звикла до маленького щомісячного вироку, який їй доведеться відбувати більшу частину свого життя, але до цього часу вона не могла оцінити позитивних наслідків цього «перетворення». Саманта ніколи не усвідомлювала, що вона вродлива — чи, можливо, вона знала це раніше, але це ще не мало значення. Власне, нові форми, які почали приваблювати хлопців, були відкриттям і для неї.

Чи усвідомлював це Тоні? Чи саме цього він прагнув? Засунути руки їй під кофтинку чи — *Господи, спаси і збережи!* — навіть нижче?

Ось чому вранці 23 лютого — видатний день! — Сем, втомлена безсонням, спостерігала, як світанкові промені заливають стелю її спальні, й була переконана, що слова Тоні Баретта були не справжніми,

а лише витвором її уяви. Або, можливо, вона надто багато думала про це і, долаючи хвилі палкої підліткової уяви, ця думка втратила реалістичність. Існував лише один спосіб з'ясувати, чи не ввела вона себе в оману. І для цього їй треба було лише підняти втомлене тіло з ліжка, зібратися й піти до школи.

Тож, проігнорувавши докори матері, що вона мало поспідала, — а вона не могла дихати, а їсти й поготів, чорт забирай! — Сем закинула рюкзак на плече і швидко вислизнула крізь входні двері, безстрашно, майже змирившись із неминучістю долі.

За п'ять хвилин восьма ранку, і вулиці району, де жила сім'я Андретті, були майже порожні. Ті, що працювали, давно пішли на роботу, безробітні ще відсипалися після ночі напередодні, літні люди чекали, коли настануть найтепліші години дня, щоб висунути голову з дому, а студенти відкладали до останньої хвилини свій вихід. Насправді це був незвичний час і для Сем. Вона хотіла зайти до Тіни, як робила це завжди. Але потім подумала, що подруга, ймовірно, ще не готова, а у неї не вистачило б терпіння чекати, поки вона збере речі.

Тільки не цього дня.

Прямуючи сірою цегляною бруківкою, вона минула кур'єра, який шукав адресу доставки. Навіть не помітила його, а чоловік майже не звернув уваги на тиху дівчинку, що пройшла повз нього, — дивлячись на неї, ніхто не міг би помітити те сум'яття, яке вона тримала у собі. Сем пройшла повз садок Мачінські з потворним чорним псом, який щоразу лякав її, причаївшись у живоплоті, а потім повз будиночок, який колись належав пані Робінсон, а тепер руйнувався, бо родичі не могли домовитися про спадщину. Він межував із футбольним полем за церквою Святого Милосердя. Там

також був дитячий майданчик з гоїдалками, гіркою та великою липою, на яку отець Едвард прикріплював аркуші з інформацією про діяльність парафії. У той час, коли навколо панувала тиша, в кінці безлюдної вулиці можна було побачити проспект, на якому в напрямку центру жваво рухався транспортний потік.

Але Сем цього не помічала.

Пейзаж перед її очима був схожий на екран, де мозок проектував усміхнене обличчя Тоні Баретта. По дорозі її вела лише несвідома пам'ять про знайомий маршрут, що повторювався сотні разів до цього.

Однак, на півдорозі до школи, де вона навчалася у другому класі¹, Сем раптом охопив сумнів, чи добре вона вдягнена для побачення. На ній були її улюблені джинси — зі стразами на задніх кишенях і маленькими дірками на колінах, а під чорною курткою-бомбером (на кілька розмірів більшою) — білий світшот, який батько подарував їй після повернення з останнього відрядження. Але справжньою проблемою були темні кола під очима після довгої безсонної ночі. Вона намагалася приховати їх за допомогою маминого тонального крему, але не була цілковито впевнена, що вдалося — їй ще не дозволяли користуватися косметикою, і в неї не було досвіду.

Вона сповільнила крок й уважно глянула на машини, припарковані вздовж проїжджої частини вулиці. Одразу ж відкинула як варіанти «додж» сірого металевого кольору і бежевий «вольво»: вони їй не підходили, були надто брудні. Нарешті побачила те, що треба. Через дорогу стояв білий мінівен із дзеркальними вікнами. Перейшовши вулицю, Саманта наблизилася до

¹ Відповідає 7-му класу української школи (тут і далі прим. перекл.).

нього і подивилася на себе. Переконавшись, що тональний крем справді приховує кола під очима, не одразу рушила далі. Натомість розглядала у відображенні власне обличчя, обрамлене довгим каштановим волоссям — вона обожнювала своє волосся. Замислилася, чи справді вона достатньо гарна для Тоні, і спробувала уявити, що дивиться на себе його очима. Що він знайшов у мені? Замислившись, вона на мить перевела погляд за межі дзеркальної поверхні.

Цього не може бути, сказала собі. І придивилася уважніше.

По той бік скла, в тіні, непорушно сидів велетенський кролик і дивився на неї.

Саманта могла б втекти, — частина її свідомості змогла б це, і швидко, — але все-таки вона цього не зробила.

Дівчинка була зачарована цим поглядом, що з'явився з безодні, наче загіпнотизована. *Це не відбувається насправді,* сказала вона собі. *Це відбувається зі мною,* повторювала вона собі з типовою недовірою тих, які, замість того, щоб уникнути власної долі, незрозумілим чином поспішають їй назустріч.

Дівчинка і кролик дивилися одне на одного нескінченно довго, ніби їх підштовхувала хвороблива цікавість.

Аж раптом дверцята мінівена відчинилися, позбавивши її можливості побачити власне відображення. Коли віддзеркалення її дитячого личка зникало, Саманта не помітила страху у власних очах, — хіба що сполох здивування.

Поки кролик тягнув її у кролячу нору, Сем навіть не підозрювала, що це був останній раз, коли вона бачила себе.

Першими з темряви виринули звуки, які нагадували оркестр, що налаштовує свої інструменти перед концертом. Звуки хаотичні або впорядковані, але завжди м'які. Електронні ноти, каденції. Колеса возиків, що котяться з боку в бік, і дзенькіт скла, що торкається одне одного. Глухі дзвінки телефонів. Швидкі та легкі кроки. Усе це перемішано із нерозбірливими, далекими, але все ж людськими голосами — як давно вона не чула голосів? А ще вона чула власне дихання. Рівномірне і глибоке. Наче дихання у печері. Ні, це щось притискалося до її обличчя.

А далі її ослаблений розум фіксував запах. Дезінфектор для приміщень. А ще — якийсь медичний. «Так, пахне ліками», — подумала вона.

Дівчинка спробувала зорієнтуватися. Вона не відчувала власного тіла, знала лише, що лежить на спині. Із заплющеними очима, бо повіки стали важкими, дуже важкими. Але вона змусила себе розплющити їх. Вона повинна була зробити це швидко, поки її не поглинули події.

Контролювати небезпеку. Це єдиний спосіб.

Голос, який щойно говорив, лунав ізсередини неї. Це був не спогад. Це був інстинкт. Щось, що сформувалося із часом, через досвід. Їй довелося навчитися